

Arrest

nr. 267 818 van 3 februari 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 31 januari 2022 per aangetekend schrijven heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 20 januari 2022 tot afgifte van een bevel tot teruggrijping (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2022 om 10.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is gemotiveerd als volgt:

“(...)

TERUGDRIJVING Op 20/01/2022 om 12.45 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal, werd door ondergetekende, (...)

de heer / mevrouw :

naam L. V. voornaam J. M.

geboren op 16.04.1992 te Dajabon geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Dominicaanse Republiek

houder van het document nationaal paspoort Dominicaanse Republiek nummer (...)

houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door Nederlandse vertegenwoordiging in Santo Domingo geldig van 03.01.2022 tot 03.04.2022 voor een duur van 30 dagen

afkomstig uit Punta Cana met KF5967 (...), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

X (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°) Reden van de beslissing: Betrokkene is in het bezit van een Schengvisum met een maximale verblijfsduur van 30 dagen. Echter hij legt een terugkeerticket dd. 26.03.2022 voor. Hij kan zodoende niet aantonen dat hij de verblijfsduur van zijn visum zal respecteren.

(...)

X (I) Wordt geacht de openbare orde en de nationale veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van een van de Lid-Staten van de Europese Unie te kunnen schaden (art. 3, eerste lid, 6°/7°) 2 Reden van de beslissing: Betrokkene is een toekomstige passagier vanuit Punta Cana (Dominicaanse Republiek) en is op doorreis naar Nederland. Hij legt een niet erkend vaccinatiecertificaat voor. Volgens KB dd. 04.12.2021 kan deze binnenkomst en doorreis te België niet worden toegestaan.

(...)”

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Luidens artikel 44 van het PR RvV kan, zolang de vordering tot schorsing aanhangig is, bij een afzonderlijk verzoekschrift een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen worden ingediend en moet, in voorkomend geval, de vordering een uiteenzetting van de feiten, die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen, bevatten.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde

2.2.1. Uiteenzetting van het ernstig middel

Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van het motiverings- en het redelijkheidsbeginsel. Hij zet het volgende uiteen:

“a) Voorafgaand

Bij het nemen van haar beslissingen dient verweerster rekening te houden met een heel aantal wettelijke bepalingen, verdragsbepalingen, alsook beginselen (van behoorlijk bestuur). Verzoeker is van oordeel dat verweerster nagelaten heeft alle toepasselijke bepalingen en beginselen na te leven, reden waarom de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

b) Schending van de motiveringsplicht

1. De gemachtigde moet zijn beslissing op afdoende, draagkrachtige en duidelijke wijze motiveren (RvV., arrest nr. 92 227 dd. 27.11.2012).

2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht voorzien in bovengenoemde bepalingen heeft tot doel de vreemdeling in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dus de beslissing op een afdoende wijze te motiveren (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2. De materiële motiveringsplicht houdt dan weer in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

3. In de bestreden beslissing werd hoegenaamd geen rekening gehouden met volgende omstandigheden:

- Het feit dat verzoeker gehuwd is met een dame die in NEDERLAND over een verblijfsrecht beschikt.
- Het feit dat verzoeker in NEDERLAND een kindje heeft dat aldaar over een verblijfsrecht beschikt.
- Het feit dat een familielid van zijn echtgenote ter goeder trouw een ticket voor hem kocht om terug te keren in maart 2022, niet goed beseffend dat de duurtijd van zijn visum beperkt was tot 30 dagen.
- Het feit dat verzoeker nooit de intenties heeft gehad om de duurtijd van zijn visum bewust naast zich neer te leggen.
- Het feit dat dit vluchtticket gemakkelijk kan worden omgezet naar een eerdere datum.
- Het feit dat verzoeker wel degelijk is gevaccineerd en beschikt over een vaccinatiecertificaat van de Dominicaanse Republiek, zij het geen EU covidcertificaat.

c) Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert verder dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

2. Hierboven werd reeds uiteengezet dat verweerster, geen rekening heeft gehouden meteen heel aantal belangrijke omstandigheden:

4 Indien verweerster op zorgvuldige wijze had gehandeld, en verzoeker had gevraagd om duidelijkheid te verschaffen aangaande de redenen van zijn binnenkomst in BELGIË, de reden waarom hij naar NEDERLAND ging, etc. dan had zij ontegensprekelijk vastgesteld dat er geen reden is om verzoeker terug te drijven

3. Verweerster heeft in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel nagelaten om dit alles in rekening te brengen.

d) Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

1. Iedereen heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat volgens het Hof de zinsnede "noodzakelijk in een democratische samenleving" betekent dat een inmenging onder meer moet beantwoorden aan een "dwingende maatschappelijke behoefte" en proportioneel moet zijn aan het gerechtvaardigd doel dat wordt nagestreefd.

Op straffe van nietigheid vanwege schending van artikel 8 E.V.R.M., moet dan ook een afweging worden gemaakt tussen enerzijds de motieven van de weigeringsbeslissing of verwijderingsmaatregelen

en anderzijds de door de beslissing of maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin (Nr. 26.933, R.W., 1986-87, 2854 e.v.; zie ook Raad van State, 13.02.1992, nr. 38.739, Arr. R.v.St., 1992, z.p. en Raad van State, 25.06.1992, nr. 39.848, Arr. R.v. St., 1992, z.p.). Er moet dus worden nagegaan of de inmenging in het privé levensnoodzakelijk is, met name gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, *Dalia v. Frankrijk*, par. 52).

Deze beoordeling geschiedt aan de hand van de fair balancetoets, waarbij wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, *Maslov v. Oostenrijk*, par. 76).

In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de verwijdering en de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

2. Verweerster heeft in haar beslissing geenszins een afdoende afweging doorgevoerd tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving en anderzijds het recht op een privé en familieleven in hoofde van verzoeker. Verzoeker meent dat er sprake is van een onevenwicht en wel omwille van volgende reden: Verzoeker is getrouwd met een Europees onderdaan, met wie hij eveneens een kindje heeft.

e) Schending van het redelijkheidsbeginsel

1. Elke discretionaire bevoegdheid heeft de redelijkheid tot grens.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). 2. Verweerster heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door (de samenloop) van de omstandigheden te negeren en alsnog te besluiten tot teruggedrijving."

2.2.2. Beoordeling

De bestreden beslissing is gestoeld op twee motieven, die elk op zich volstaan om de teruggedrijving te verantwoorden.

De verwerende partij maakt in eerste instantie toepassing van artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

[...]

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

[...]"

Ter zake wordt vastgesteld dat verzoeker in het bezit is van een Schengenvisum met een maximale verblijfsduur van dertig dagen, maar dat hij een terugkeerticket voorlegt op datum van 26 maart 2022 en dus niet aantoonde dat hij de verblijfsduur van het visum zal respecteren.

Verzoeker betwist niet dat de datum van zijn terugkeerticket ruimschoots buiten de toegestane verblijfsduur van dertig dagen valt. Wél betoogt hij dat de verwerende partij niet zorgvuldig heeft gehandeld door geen rekening te houden met het feit dat het ticket werd aangekocht door een familielid, dat hij nooit de intentie heeft gehad om de duurtijd van zijn visum bewust naast zich neer te leggen en het feit dat zijn ticket gemakkelijk kan worden omgezet naar een eerdere datum enerzijds, en met het feit dat hij in Nederland vrouw en kind zou hebben anderzijds.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt in eerste instantie vast dat tussen de partijen betwisting bestaat over de vraag of verzoeker op adequate wijze werd gehoord alvorens de bestreden beslissing werd genomen en of hij dus in de gelegenheid werd gesteld om het voorgaande aan het bestuur te signaleren. Hoe dan ook: de schending van het recht om te worden gehoord, leidt

pas tot nietigverklaring - *in casu* schorsing - van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hieruit volgt dat niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren moet worden nagegaan aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval of de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (HvJ 10 september 2013, *M.G. en N.R.*, C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

De Raad wijst erop dat uit het verslag van de grensinspectie blijkt dat verzoeker verklaarde op weg te zijn voor een bezoek aan zijn vrouw en kind. Dit gegeven was dus al bekend aan de verwerende partij. Verder moet worden vastgesteld dat verzoeker de incompatibiliteit van de duurtijd van zijn visum en de datum van zijn terugkeerticket tracht te vergoelijken, zonder meer. Deze vergoelijken ontslaan hem er echter niet van zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij de voorbereiding van zijn reis en de daaraan verbonden voorwaarden, en meer in het bijzonder om na te gaan of de datum van zijn terugkeerticket compatibel is met de hem toegekende verblijfsduur. Verzoeker toont dan ook niet aan dat, mocht hij op een andere manier zijn gehoord dan thans het geval lijkt, hij argumenten had kunnen bijbrengen die de verwerende partij er mogelijk toe zouden hebben weerhouden de thans bestreden beslissing tot terugdrijving te nemen. De vaststelling blijft immers dat de datum van het terugkeerticket verzoeker niet in staat stelt om de voorwaarden van het hem verleende visum na te leven. Het feit dat hij op bezoek ging bij vrouw en kind is op zich niet van aard om hier afbreuk aan te doen.

Verzoeker maakt *prima facie* niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze toepassing heeft gemaakt van artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, of hierover niet afdoende heeft gemotiveerd. Het eerste motief van de bestreden beslissing blijft dus overeind en volstaat in beginsel om de terugdrijving te verantwoorden. Verzoeker heeft dus geen belang bij de grief die gericht is tegen het tweede, overtollig, motief.

In de mate dat verzoeker de verwerende partij verwijt geen rekening te hebben gehouden met het feit dat zijn echtgenote en kind in Nederland verblijven en hij hieruit de schending afleidt van artikel 8 van het EVRM, lijkt hij evenmin te kunnen worden bijgetreden.

Hoewel verzoeker een stuk voorlegt waaruit blijkt dat hij op 3 september 2020 in de Dominicaanse Republiek is gehuwd met de betrokken dame en dat dit huwelijk werd geregistreerd in Nederland, ligt geen stuk neer waaruit blijkt dat beiden ook een gezamenlijk kind hebben. Wat er ook van zij: het blijkt niet dat verzoeker, die thans voor de eerste keer inreist in de Schengenzone, een daadwerkelijk beleefd gezinsleven heeft in Nederland, en evenmin dat hij dat ambieert. Uit het verslag van de grensinspectie blijkt dat verzoeker verklaarde slechts op bezoek te komen bij vrouw en kind, en dit wordt niet betwist door verzoekers raadvrouw ter terechtzitting. Dat in de gegeven omstandigheden de verwerende partij een belangenafweging zou moeten hebben doorgevoerd in het licht van artikel 8 van het EVRM, is op het eerste gezicht niet aangetoond.

Daarenboven moet worden benadrukt dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet absoluut is. De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Verzoeker die - het weze herhaald - zelf verklaart slechts op bezoek te komen bij vrouw en kind, toont niet aan dat hij zich in dermate uitzonderlijke omstandigheden bevindt dat de verwerende partij thans, ondanks het feit dat zij terecht toepassing heeft gemaakt van artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, de positieve verplichting zou hebben om hem alsnog op het grondgebied binnen te laten. De terugdrijving betreft ten andere slechts een tijdelijke verwijdering en staat er niet aan in de weg dat verzoeker zich vanuit zijn land van herkomst opnieuw kan aanbieden aan de grens, voor zover kan worden vastgesteld dat hij zich conformeert aan de voorwaarden van zijn inreis- en verblijfsrecht hetgeen thans niet het geval is. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt *in casu* dus niet.

Het enig middel is niet ernstig.

2.3. De vaststelling dat niet is voldaan aan de voorwaarde van het ernstig middel, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. WIJNANTS